

2010 m.  
Birželis  
Nr. 6 (13)

*Mieli skaitytojai,  
Man jau vieneri metai. Rašykite man.  
Skambinkite man.  
Labai noriu su Jumis bendrauti.*

*Laikraštėlis „Versmė“*



# VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis  
Išėina mėnesio pirmą sekmadienį

## MIELI TĖVELIAI,

*Kaip laivai plaukia šaukiami švyturio, taip mums gyvenimo švyturys yra tėvas – pamaldus, doras, darbštus, paprastas, turintis idealų ir mokantis jais uždegti savo vaikus, o savo pavyzdžiu niekada neprasislenkiantis su tiesa. Kaip gera šiandien apkabinti ir pajauti Jūsų rankų ir pečių tvirtumą. Ačiū už rūpestį ir meilę, už duonos kąsnį, vaikystę, šventes. Vasaros pradžia tedovanoja Jums pačius gražiausius žiedus. Tegul Jūsų namų šiluma gaidina vaikų ir anūkų širdis. Tegul Jūsų gerumu spinduliuojantis žvilgsnis mus padrasina varguose ir teikia atgaivos džiaugsmuose. Ilgų ir sveikų Jums metų, o iškeliausiems į amžinybę linkime Dievo palaimos ir siunčiame nuoširdžią malda.*

## PAMALDUMAS ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDŽIAI IR TĖVO DIENAI

*Ariogalos parapijos klebonas Gintautas Jankauskas*

Birželio mėnuo skiriamas Švč. Jėzaus Širdies garbinimui. Bažnyčiose kalbama arba giedama Švč. Jėzaus Širdies litanija ir Žmonijos pasiaukojimo Švč. Jėzaus Širdžiai aktas. Šį mėnesį, trečiąjį penktadienį po Sekminių, esti minima Švč. Jėzaus Širdies diena.

Jėzaus Širdis – tai tikra, gyva Širdis, kuri mylėjo ir kentėjo, kuri Jo gyvenime tokia svarbi, kaip ir mūsų širdis – mūsų gyvenime. Ši Širdis buvo ir yra neatsiejama gailingumo ir meilės pilno gyvenimo dalis. Atkreipdami savo žvilgsnį į mylinčiąją Jėzaus Širdį, randame visa tai, kas Jėzuje yra susiję su meile. Ar ne dėl šios meilės Kristus gyveno ir kentėjo? Ar ne šios meilės buvo kupinas Jo vidinis gyvenimas, net daugiau, nei išorinis? Pamaldumas Švč. Širdžiai, nukreiptas į gyvą Jėzaus Širdį, padeda mums geriau pažinti vidinį Mokytojo gyvenimą, visas jo dorybes ir jautrumą, pažinti Jėzų kaip begaliniai mylintį ir mielą.

Šv. Marijai Margaritai Alakok (Alacoque) (1647–1690), kukliai vizičių vienuolei iš Paray le Monial buvo skirta ypatinga misija – Kristus jai atskleidė savo Širdies troškimus ir patikėjo atnaujinti šį pamaldumą XVII amžiaus Prancūzijoje. Tuo metu žmonių tikėjimas buvo pakirstas, prieš Bažnyčią buvo maištaujama, nepaisoma jos mokymo. Per apreiškimą 1674 m. Marijai Margaritai buvo parodyta Švč. Širdis liepsnose, akinanti labiau už saulę ir skaidri kaip kristolas, su garbinama žaizda. Širdį juosė erškėčių vainikas, simbolizavęs žmonių nuodėmių sukeltas kančias. O ant Širdies uždėtas kryžius, kuris reiškė, jog nuo pat pirmosios įsikūnijimo akimirkos, nuo tos akimirkos, kai susiformavo Švč. Širdis, ant jos buvo uždėtas Kryžius. Pagal šią viziją Marija Margarita nupiešė atvaizdą, kurį Bažnyčia garbina ir šiandien – liepsną, erškėčių vainiką ir Kryžių.

1934 m. liepos 1 d. iš visos Lietuvos ir užsienio atstovai susirinkę Kaune į Pirmąjį Tautinį Eucharistinį Kongresą su savo nepriklausomos Valstybės prezidentu A. Smetona, Lietuvos bažnytinės provincijos Arkivyskupu Metropolitu Juozapu Skvirecku, vyriausybe, kariuomene, pasiaukoję Švč. Jėzaus Širdžiai. Vienas iš pateiktų tautos troškimų buvo toks: „Gailėstingoji Jėzaus Širdie, atleisk mūsų tautos nuodėmes, klaidas ir padaryk, kad mūsų širdys užsidegtų neužgesinama tavo meilės liepsna“.

Šį mėnesį ir mes labiau atkreipkime dėmesį į Jėzaus Širdies garbinimo prasmę. Žmogaus širdis myli ir nori to, kas gražu, dora, prakilnu. Žemėje nėra tokio kūrinio, kuris pilnai patenkintų žmogaus širdį. Tik Dievas, būdamas pilnas Gėris ir Grožis, gali patenkinti žmogaus širdį, nors ji ir buvo sugadinta per pirmąją nuodėmę. Dievo Sūnus atėjo į žemę, kad atnaujintų žmogaus širdį. Todėl jis leido savo kūną sužeisti, nuplakti, prie Kryžiaus prikalti. Jis leido ir savo širdį įtinti perverti. Iš širdies ištekėjo kraujas ir vanduo, kaip atpirkimo ženklas. Todėl Jėzaus Širdies pamaldume garbinkime Viešpatį su visais jo darbais ir žodžiais, troškimais ir stebuklais, ir tai darykime Jo Širdies Meilės šviesoje.

Taip pat birželio mėnesio pirmą sekmadienį minime Tėvo dieną. Tėvo diena – šventė, kurioje švenčiama tėvystė. Šią dieną oficialiai pirmiausiai pradėjo švesti JAV, kur Tėvo diena švenčiama panašiai kaip ir Motinos diena. Šį judėjimą tėvams pagerbti sukūrė 1910 metais Louisa Dodd. Jos motina mirė gimdydama šeštą vaiką ir tuomet jos tėvas vienas užaugino visus vaikus.

Mūsų bažnyčioje birželinės pamaldos vyksta sekmadieniais ir šventadieniais po Sumos šv. Mišių, o šokiadieniais po vakarinių šv. Mišių. Šiais metais vakarinės šv. Mišios aukojamos 19 val. vakaro. Birželio 5 d. 17 val. melsimės už mirusius tėvus Ariogalos kapinėse prie koplyčios.

Birželio 6 d. (sekmadienis) – Tėvo diena. Votyvos šv. Mišiose melsimės už visus gyvus tėvus, o Sumos šv. Mišiose melsimės už mirusius tėvus. Po Votyvos ir Sumos šv. Mišių tėvams suteiksime palaiminimą.

## PIRMOJI ŠV. KOMUNIJA

*Ariogalos gimnazijos tikybos mokytoja Laimutė Neverdauskienė*

2010 m. gegužės 16 d. Ariogalos šv. arkangelo Mykolo parapijoje vyko pirmieji šiais metais Kristaus Žengimo į dangų (Šeštinių) atleidai. Šv. Mišias aukėjo parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas. Jų metu keturiasdešimt du parapijos vaikučiai priėmė Pirmąją šv. Komuniją.

Mokiniai šventei ruošėsi visus mokslo metus. Užsiėmimai vyko nuo rugsėjo 2 dienos, kiekvieną antradienį ir trečiadienį, po pamokų.

Tikybos mokytoja Laimutė Neverdauskienė vaikus Sutaikinimo ir Eucharistijos sakramentams ruošė pagal Kauno arkivyskupijos Parapijinės katechezės vaikų rengimo Sutaikinimo ir Eucharistijos sakramentams skirtą programą. Jos tikslas – padėti moksleiviams su Jėzumi Kristumi ne tik susipažinti, bet su Juo bendrauti, suvienyti su Juo savo gyvenimą. Susipažinus su Jėzaus gyvenimo būdu, sužadinti norą taip gyventi ir pakviesti gyventi Jėzaus įkurtoje Bažnyčioje. Dalyvaudami šv. Mišiose, vaikai mokosi sakramentinės praktikos ir įsilieja į Bažnyčios gyvenimą. Todėl svarbu lydėti vaiką jo tikėjimo kelionėje.

Šv. Mišių metu klebonas kun. G. Jankauskas pasakė nuoširdų pamokslą ir pabrėžė, kad būtina katechizuoti ne tik patį vaiką, bet ir jo tėvus. Kvietė visus nuolat dalyvauti sekmadienio šv. Mišiose. Klebonas džiaugėsi ir dėkojo nuolatiniams patarnautojams ir adorotojoms. Įtraukiant vaikus į liturgiją, ugdati vaikų sakramentinio gyvenimo ir švenčiančios bendruomenės patirtį. Visuotinę malda skaitė: Gita, Vitalija, Karolina, Lukas, Domantas. Visi dalyvavo apie bažnyčią liturginėje procesijoje ir šlovino Viešpatį malda bei giesme.

Po šv. Mišių parapijos klebonas kun. G. Jankauskas kiekvienam įteikė Pirmosios šv. Komunijos pažymėjimus ir dovanėles. Vaikai savo atlikta giesmele padėkojo klebonui, tikybos mokytojai L. Neverdauskienei ir tėveliams už gražią šventę. Visi išsirikiavo bendrai nuotraukai.

## MEILĖ GYVENIMO ESMĖ IR PAGRINDAS

*Elena*

Gruodžio ir sausio mėnesio laikraščeliuose pamąstėme apie laimę ir meilę. Šiame pasvarstykimе sveikatos problemą. Svarbiausios praeitų svarstymų išvados buvo:

1. Kad ir kas atsitiktų, išsaugoti ir vis didinti meilę Dievui Kūrėjui.
2. Visur matyti ir mylėti Dievą, ir jausti Jo valią.
3. Neieškoti kaltų, o giliai analizuoti save patį ir permąstyti viską iš pačių pradžių.
4. Pasaulį ir jo žmones visada priimti tokius, kokie jie yra, nes žmogus ir pasaulis – Dievo kūriniai, todėl negalima nusivilti Dievu.

Verta nuolat prisiminti: jeigu dieviškosios meilės daugiau negu žmogiškosios, tai yra Laimė. Jeigu priešingai, prasideda agresija, o paskui – nelaimės ir ligos. Jos užsimezga tada, kai žemiškasis pradас išauga didesnis už dieviškąjį: prisirišame prie karjeros, materialinių gėrybių, pinigų ir žingsnis po žingsnio naikiname savyje gailestingumą, atjautą.

Prisiminkime, kokie tyri gimsta vaikai! Tik vėliau jie prisirenka visokių nedorybių. Verta visiems susimąstyti, ar teisingai puoselėjame juose gailestį, atjautą, pasitikėjimą ir meilę. Vėlokai pastebime vaikų egoizmą, netaupumą, pyktį. Palaipsniui šios būdo savybės perauga į besaikį norų ir aistrų tenkinimą. Tada visas dėmesys ir skiriamas šiems norams tenkinti bet kokia kaina. Juk dar vaikystėje turėtume įprasti nesmerkti kitų. Šitaip mes abipusiai pasmerkiame savyje dieviškumo pradą. Tokiu elgesiu mes nepelnysime nei meilės, nei pagarbos. Kai visos šios negatyvios apraiškos virsta kasdienybe, organizmas aktyviai į jas reaguoja įvairiais simptomais. Žinotina, kad kiekvieną kartą Dievas mus išpėja, kad viską smulkiai permąstytume ir apsisvalytume savo dvasią. O jeigu ir toliau visame tame šiukšlyne tebesimurkdome, kančią dar paaštriname. Ir čia dvasinis mūsų gyvybingumas priklauso nuo ištikinimo, kad Dievas trokšta mus matyti gerus, veda į dvasinį išgryninimą, savo klaidų suradimą, supratimą. Todėl labai svarbu, kad už šiuos perspėjimus Dievui padėkotume, nes jis tiki mus esant stipriais. Čia verta prisiminti Biblijos mintis: „Varguoliams – Dangaus karalystė“. Varguolis – čia ne elgeta, o neišpuikęs, nusizeminęs, nesusireikšminantis ir nekietasirdis, kuris viskuo pasiruošęs pasidalinti su alkstančiu, kenčiančiu, vargstančiu ir nevergaujа pinigams, turtui ir gobšumui.

Taigi, kas beatsitiktų, privalome išsaugoti tikėjimą ir pasitikėjimą Dievo valia, visomis įmanomomis dvasios apraiškomis didinti meilę Dievui per meilę jo visai kūrinijai. Meilė yra visų mūsų gyvenimo pagrindas ir esmė.

## IŠ ARIOGALOS BAŽNYČIOS ISTORIJS

*Pagal Broniaus Mongirdo prisiminimus*

Kol dar nebuvo pastatyta dabartinė Ariogalos bažnyčia, tai maldos namai buvo akmeniniame pastate šiauriniame Ariogalos gale. Anksčiau buvusi bažnyčia buvo sudegusi. O dabartinės bažnyčios statyba pradėta 1926 m. Tada Broniui Mongirdui iš Padubysio kaimo, apie kurio šeimą rašėme praeitime laikraščelio numeryje, buvo apie dešimt metų. Būdamas dar vaikas, jis kartu su kitais jau prisidėjo prie statybos – nešė plytas į mūrinimo vietą. Taurupio pusėn nuo Ariogalos buvo parapijos plytinė, bažnyčiai dariusi plytas. Daug parapijiečių arkliais vežė žvyrą, plytas. Bažnyčiai metalo dirbiniai buvo nukaldinti klebono kalvėje, kurioje dirbo Broniaus brolis Zigmas. Pas jį Bronius ir išmoko kalvio amato. Kalvis Zigmas iš klebono už gerą darbą gavo net žemės.

Statant bažnyčią Ariogaloje klebonavo kun. Antanas Simanavičius. Jis sumaniai vadovavo statybos darbams. Žmonėms dirbti buvo sunku, nes visi darbai buvo atliekami rankomis be jokios mechanizacijos. Ir ta statyba vyko apie dešimt metų, o per Antrąjį Pasaulinį karą bažnyčia beveik nenukentėjo – pataikė tik vienas artilerijos sviedinys. Šventoriaus aptvėrimas buvo padarytas jau

klebonaujant kun. Jonui Kazlauskui. Bažnyčioje buvo ir šildymas, tik vėliau labai aiškiomis aplinkybėmis buvo išdraskytas.

Prie bažnyčios veikė skautų, pavasarininkų organizacijos. Buvo bažnyčios orkestras. Po atlaidų vykdavo gegužinės buvusio dvaro sode – parke. Kapinės buvo dabartinės senosios, tik vėliau buvo praplėtos, o paskui papildomai praplėsta už Žemaičių plento.

Bažnyčios statyba buvo finansuojama iš parapijiečių panaudotų lėšų ir įvairių loterijų. Taip iki šių dienų išsilaikiusi Ariogalos bažnyčia dabar jau laukia iš vidaus didelio remonto.

*Užrašė Antanas Kišonas*

## NEGALIU NEPIEŠTI

*Pasakoja tautodailininkė Elvyra Vaštakienė*

Piešti pradėjau nuo pat mažens. Sako, kad nugriebusi popieriaus skiautelę, laikraščio gabalėlį ten tepliodavau. Tada dar gyvenau Plungėje. O mamytė ir dabar ten gyvena. Ji gera choristė. Jau keturiasdešimt metų gieda bažnyčios chore. Man labai patikdavo įvairūs gyvūnėliai – aš juos globodavau, maitindavau, jais domėdavausi. Todėl ir nemažoje dalyje mano piešinių – paveikslų yra gyvūnėlių atvaizdai, gal net savotiški portretai. Mokydamasi įsigijau agronomės specialybę. Bet piešimas liko mano aistra. Nuo 2006 m. esu Raseinių tautodailininkų bendrijos „Sodžius“ narė. Mano paveikslai buvo parodose Ariogaloje, Kelmėje, Raseiniuose ir kitur. Turiu nemažai padėkų, pagyrimų už užsiėmimą šiuo menu, už savo darbų platinimą visuomenėje. Esu nupiešusi jau apie 200 paveikslų. Tarp jų yra nemažai religine ir gamtos tematika. Į kiekvieną savo piešinį žiūriu ne kaip į pagamintą prekę ar daiktą, o kaip į dalelę savo minčių, savo jausmų, išgyvenimų. Taip ir rikiuojasi tos dalelės šalia viena kitos. Piešimui neturiu kokių tai grafikų, laiko, terminų, tematikos rėmų. Tai atsiranda iš gilaus vidinio noro, pasitenkinimo, negalėjimo nepiešti.

Nesvetima man ir muzika. Esu nemažai sukūrusi dainų savo žodžiais ir muzika. Groju gitara. (*Čia Elvyra paima gitarą ir nuskamba lyrinė daina, kaip labai buvo laukiamas jos vyras sugrįžtant iš kariuomenės*). Gėluvos kaimo bendruomenės renginiuose dalyvauju su savo dainomis.

Gal per daug čia prisipasakojau, lyg ir prisigyriau. Bet ką padaryti kai negroti, nedainuoti, o juo labiau nepiešti – negaliu. Toks jau mano gyvenimas.

*Užrašė Jonas*

„Kai turėjau tik keturiolika metų, man Tėvas atrodė toks nemokša, kad vos galėjau pakęsti jį šalia. Bet kai man suėjo dvidešimt vieneri, net nustebau, kiek jis išmoko per tuos septynerius metus“.

Markas Tvenas

### Jūsų žiniai:

- 1 d. – Tarptautinė vaikų gynimo diena.
- 3 d. – Devintinės (keliamos į sekmadienį)
- 6 d. – Tėvo diena
- 13 d. – Šv. Antanas
- 14 d. – Gedulo ir vilties diena
- 21 d. – Saulėgrįža
- 24 d. – Joninės (Rasos šventė)
- 29 d. – Šv. Petras ir Povilas

**Laikraštėlių leidžia:** Spaudos grupė

Redaktorius: Antanas Kišonas, tel. 842859144, 861624376